

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **A. G.**, st. příslušnost: Turecká republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2020, č. j. X, ve věci prodloužení doby
trvání zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovené rozhodnutím z 25. 9. 2020 za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství - Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států - dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „nařízení“.

2. **Žalobce v žalobě** namítal, že proti rozhodnutí o svém zajištění žalobu nepodal, ale proti prodloužení zajištění se již musí ohradit, neboť je nedůvodné a jeho naléhavost není odůvodněna. Omezení osobní svobody bylo nepřiměřené a bylo namísto posouzení všech okolností, pro které nelze použít mírnější instituty, což žalovaná nezdůvodnila. Žalovaná žalobce před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění nevyslechla, nezkoumala jeho poměry a rozhodnutí se opírá pouze o dedukci žalované.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** uvedla, že 23. 9. 2020 byla její hlídka vyslána k prověření oznámení o migrantech na lesní cestě u sjezdu ze silnice E442 v obci Mladeč u Litovle a zjistila přítomnost žalobce, který nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu, pouze turecký řidičský průkaz. Při zjišťování totožnosti žalobce byla nalezena shoda v databázi EUODAC a žádost žalobce z 3. 9. 2020 o azyl v Rumunsku, které je podle nařízení příslušné k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Proto byl žalobce zajištěn za účelem předání do Rumunska. Ministerstvo vnitra požádalo Rumunsko 30. 9. 2020 o přijetí žalobce a Rumunsko 14. 10. 2020 s přijetím vyslovilo souhlas. Žalovaná 19. 10. 2020 na základě podnětu Ministerstva vnitra zajištění žalobce prodloužila. Žalovaná důvody zajištění po celou dobu řízení zkoumá. Předání žalobce do Rumunska je realizovatelné.
4. Žalovaná uvedla k žalobním námitkám, že postupovala podle § 129 zákona o pobytu cizinců, tedy kogentní normy, která žalované stanoví postup v případě naplnění tohoto ustanovení. V době vydání rozhodnutí nebyla žalované známa žádná ze skutečností, které by bránily realizaci předání žalobce podle nařízení nebo jakékoliv skutečnosti dokládající existenci systematických nedostatků azylového řízení v Rumunsku. O Rumunsku není obecně známo, že by zde byly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízení s cizinci.
5. Žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě existuje vážné nebezpečí útěku žalobce, protože byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice a měl povinnost zde setrvat až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Rumunské republice, je patrné z jeho následného jednání, kdy namísto toho, aby se zdržoval na území Rumunské republiky do pravomocného skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dále ve své cestě do cílové země, tedy do Spolkové republiky Německo. Žalobce vstoupil na území Evropské unie (dále jen „EU“) bez platného cestovního dokladu a víza či povolení a bez tohoto povolení měl v úmyslu cestovat až do Spolkové republiky Německo.
6. Mírnější donucovací opatření by v případě žalobce nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, nemá na území ČR zajištěné ubytování, nemá dostatek finančních prostředků a s vědomím, že nevlastní platné vízum nebo povolení k pobytu, vstoupil na území ČR, čímž porušil jednu z nejzákladnějších povinností cizince pobývajících na území ČR. Žalobce nemá ani dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by žalobce ubytoval, případně za něj finanční záruku složil. Žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon jeho předání. Žalobce úmyslně opustil Rumunskou republiku, která mu nabídla ochranu, a pokračoval ve své Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Je zřejmé, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se v tomto případě zcela minulo účinkem.

7. K námitce absence výsledku před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince je prvním úkonem v takovém řízení.
8. Vykonavatelem předání cizince na základě nařízení (Dublin III) je odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) Ministerstva vnitra, který dal žalované podnět k prodloužení zajištění z důvodu realizace předání.
9. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 věty druhé a třetí v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
11. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu žalované z 23. 9. 2020, že vyslala svou hlídku po oznámení na linku 158, že na sjezdu z dálnice u obce Mladeč byla skupinka několika mladých mužů s balkánským přízvukem. Žalovaná u oznamovatele pana V. poté zjistila, že si chtěl odskočit vykonat potřebu, ale u lesa ho oslovila skupinka mladíků cizím jazykem, dostal strach, proto raději odjel a zavolal žalované. Oznamovatel ukázal hlídce popsané místo a žalovaná asi 300 m od nájezdu vypátrala v 21 h skupinu sedmi osob mužského pohlaví, šest kurdských Turků a jednoho občana Bangladéše. Po vyfotografování a provedení testů na COVID-19 byli cizinci zajištěni.
12. Skutková zjištění a popis správního řízení v napadeném rozhodnutí odpovídají správnímu spisu.
13. Žalovaná rozhodnutím z 25. 9. 2020 uložila žalobci podle § 50a zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území ČR.
14. **Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 9. 2020 žalobce zajistila** podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Hlídka žalované při kontrole žalobce 23. 9. 2020 ve 21 h zjistila, že žalobce nemá doklad totožnosti ani cestovní doklad či oprávnění k pobytu, měl pouze turecký řidičský průkaz. V databázi EUODAC byl žalobce podle otisků prstů nalezen se záznamem z Rumunska. Žalobce neměl v Rumunsku žádný pobyt a nebyl držitelem povolení k pobytu v Rumunsku. Žalobce požádal v Rumunsku o mezinárodní ochranu. Podle lustrací v cizineckém informačním systému i v informačních systémech žalované zde

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

žalobce nebyl nalezen. Žalobce 24. 9. 2020 souhlasil s ustanovenou tlumočnicí do kurdského jazyka a vypověděl, že bydlí v Turecku v rodinném domě s pěti sourozenci, je svobodný a v případě návratu se má kam vrátit. Žalobce má základní vzdělání a v Turecku pracoval jako řidič kamionu. Z Turecka odjel z neznámého důvodu, chtěl do Německa za lepším životem. V Německu má strýce, ve Frankfurtu, udržuje s ním telefonický kontakt. Chtěl jet za ním a s jeho pomocí si tam najít práci v kebab shopu. Žalobce chtěl z Turecka odjet oficiální cestou, ale protože všude na světě je COVID, nedostal žádné povolení, proto zvolil neoficiální cestu. Nikdy nevlastnil platný cestovní doklad. Přes Istanbul a Bělehrad se dostal do Rumunska, kde ho policie umístila do uprchlického tábora. Tam mu byly odebrány otisky prstů, o azyl nežádal. Ještě v táboře ho oslovil Jacob z Istanbulu a navrhl mu, že za 5 000 eur mu pomůže dostat se do Německa. Žalobce mu částku zaplatil. Muž 21. 9. 2020 ráno vyzvedl žalobce v hotelu a odvezl k nákladnímu vozidlu, bylo jich 39, z toho jedna žena. Cestovali jeden celý den, pak řidič řekl, aby vystoupili, kromě 10 osob, které pokračovaly v cestě. Pak přijelo do lesa 10 vozidel, v lese zůstalo šest mužů a asi po čtyřech hodinách přijela policie a odvezla je do Olomouce. K dotazům žalované žalobce uvedl, že cílem jeho cesty bylo Německo, v ČR je poprvé. V Rumunsku o azyl nežádal, pouze ho kontrolovala policie. V minulosti o vydání víza pro cestu do některého ze států EU nežádal. Ve státech EU o azyl nikde nežádal. V minulosti žalobci nebyl v žádném ze států EU vysloven zákaz pobytu. Žalobce nemá v ČR blízké příbuzné s povoleným pobytem nebo někoho, kdo by se o něj mohl postarat. V Evropě žije jeho strýc, v Německu. Cestovní doklad nevlastní, má pouze řidičský průkaz. Žalobce se na cestu vydal bez dokladů. Žalobce věděl, že bez platného cestovního dokladu, víza nebo povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých území a vstoupit na území ČR. Žalobce nebyl v minulosti v zemi svého původu ani nikde jinde stíhaný policií, popřípadě souzený. Žalobce má 190 eur a 100 rumunských lei. Žalobce na území ČR nemá žádné sociální, ekonomické, kulturní nebo podobné vazby.

15. Žalovaná uzavřela skutková zjištění tak, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně od 23. 9. 2020 na území ČR bez cestovního dokladu, víza a oprávnění k pobytu a podle zjištění žalované byl veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Rumunsku a měl se na území Rumunska zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti založily důvod pro zahájení řízení podle nařízení. První bezpečnou zemí, kde byl žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, bylo Rumunsko. Tato země je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je v souladu s nařízením povinna žalobce přijmout zpět na své území, i když řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno.
16. Žalovaná dospěla k závěru, že existuje nebezpečí útěku žalobce, protože byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku a měl povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Rumunsku, je patrné z následného jednání žalobce, který namísto toho, aby se zdržoval na území Rumunska do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dál ve své cestě do cílové země, tedy do Německa. Žalobce na území EU vstoupil bez platného cestovního dokladu, víza či povolení a bez tohoto povolení měl v úmyslu cestovat až do Německa. Žalobce nemá pro pobyt na území ČR žádné vízum či jiné oprávnění a nemá zde zajištěno ubytování. Skutečným cílem cesty žalobce bylo vždy Německo. Popsaným jednáním, kdy žalobce úmyslně vstoupil na území EU bez cestovního dokladu, potřebného víza či povolení a chtěl se dostat do Německa, dal žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

zřetelně najevo, že nebude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při své cestě neoprávněně vstoupil na území Rumunska a následně i ČR s cílem neoprávněně vstoupit na území dalších členských států EU tak, aby se dostal až do Německa. Žalobce svým jednáním prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Toto jednání, kterého se žalobce dopustil i v minulosti, kdy vstoupil neoprávněně na území Rumunska, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

17. Podle žalované nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce z území ČR podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zjištěný skutkový stav svědčí o tom, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující, protože žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, nemá zde zajištěné ubytování a s vědomím, že nevlastní platné vízum nebo povolení k pobytu, vstoupil na území ČR, čímž porušil jednu z elementárních povinností cizince pobývajících na území ČR. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by ho ubytoval, případně za něj finanční záruku složil. Žalobce není schopen plnit povinnosti ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání. Žalobce úmyslně opustil Rumunsko, které žalobci nabídlo ochranu, a pokračoval ve své nelegální cestě do Německa. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se proto zcela minulo účinkem. Důvěra vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti, je oslabena.
18. Žalovaná se zabývala otázkou, zda je předání potencionálně možné a zdali nezasáhne nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce. Výsledkem a ověřením totožnosti žalobce žalovaná zjistila, že žalobce je v produktivním věku, je zdravý, svobodný a dle jeho slov nikdy v ČR nebyl a nemá zde žádné známé ani příbuzné, což znamená, že nemá v ČR žádné rodinné vazby. Délku pobytu cizince na území ČR lze počítat v rádech hodin, takže je vyloučeno, aby si zde vytvořil silnější vazby k ČR, které by byly překážkou jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Rumunska. Vzhledem ke krátké době pobytu žalobce na území ČR je také vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků, není schopen si tedy zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Bez cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si byl žalobce schopen finanční prostředky na svou obživu a ubytování legálně obstarat. V případě žalobce je vyloučen dobrovolný návrat do Rumunska, neboť nemá finanční prostředky na zajištění letenky a jakýkoliv jiný způsob pozemní dopravy by měl za následek opětovný nelegální vstup do sousedních zemí.
19. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o udělení azylu v Rumunsku. Rumunsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ním zahájeno řízení o předání podle nařízení. Předání žalobce je uskutečnitelné, neboť realizaci předání nebrání v době rozhodování o zajištění žalobce žádná překážka.

20. Rozhodnutím z 19. 10. 2020 žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o **prodloužení doby zajištění** o 33 dnů, tedy do 24. 11. 2020. Doba zajištění žalobce v rozhodnutí o jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 23. 9. 2020 do 22. 10. 2020. Ministerstvo vnitra 30. 9. 2020 odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska na základě shody otisku prstů v systému EURODAC. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 14. 10. 2020. Žalovaná obdržela od Ministerstva vnitra 13. 10. 2020 odpověď Rumunska, které přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Česká republika má v souladu s nařízením 6 týdnů na realizaci předání žalobce a tato lhůta končí 24. 11. 2020. Protože lhůta na realizaci předání žalobce do Rumunska překračuje dobu stanovenou původním rozhodnutím o zajištění, rozhodla žalovaná o prodloužení o 33 dnů, tedy ode dne, který následuje po posledním dnu lhůty stanovené v rozhodnutí o zajištění z 25. 9. 2020, z důvodu úspěšné realizace předání cizince, ke kterému objektivně nelze přistoupit v době platnosti původního rozhodnutí o zajištění.
21. Při rozhodování o prodloužení zajištění dospěla žalovaná k totožným závěrům jako v rozhodnutí o zajištění, tedy že existuje nebezpečí útěku žalobce, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce z území ČR, že předání žalobce je potencionálně možné a že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Odůvodnění těchto závěrů bylo shodné jako v rozhodnutí o zajištění. Žalovaná vzala v úvahu také možnost podat žalobu proti rozhodnutí o přemístění žalobce, která je patnáctidenní. K tomu žalovaná připočítala dobu potřebnou k zajištění letecké přepravy do Rumunska, kdy letecká společnost vyžaduje informaci o převozu cizince minimálně s týdenním předstihem.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení“, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení“. ***Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.***

24. Podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
25. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“.
26. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
27. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o zajištění, včetně jeho prodloužení, a stanovení povinnosti cizince opustit území České republiky činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Výkon správního uvážení při rozhodování o zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).
28. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění a jeho prodloužení musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné předání cizince realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že předání bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k předání cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012-59).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

29. Vyslovené požadavky žalovaná ve svém rozhodnutí o prodloužení zajištění naplnila. Popsala, že na základě předchozího jednání žalobce hrozí nebezpečí útěku a pokračování v protiprávní činnosti, proto v daném případě žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření. Ze spisového materiálu žalovaná rovněž nezjistila, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, že by bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (přiměřeně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30). S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované tedy není důvodná.
30. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu pro žalovanou bylo podstatné, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně, neměl finanční prostředky, které by mu umožnily vycestovat z ČR, a na území ČR nemá žádnou rodinu či známé. Podle nařízení Dublin III měl být žalobce jako příslušník třetího státu předán do Rumunska. Za tímto účelem byl zajištěn, neboť nebylo možné u něj uplatnit zvláštní opatření.
31. Systémové nedostatky v řízení s cizinci pro projednávaný případ podle konstantní judikatury nejsou známy. Podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, který se k aktuální situaci v Rumunsku podrobně vyjádřil a zdejší soud na tyto závěry odkazuje, neboť jsou plně použitelné i v souzené věci. Neexistence systémových nedostatků v řízení s cizinci v Rumunsku je zdejšímu soudu známa i z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 2019, č. j. 60 Az 24/2019-59. Soud neprovedl důkaz zprávou z AIDA – azylové informační databáze Evropské rady pro uprchlíky (ECRE) o Rumunsku ke dni 31. 12. 2019, protože obsahovala stav ke dni 31. 12. 2019, s výjimkou některých dílčích údajů z února - dubna 2020. Ostatně, žalobce žádné konkrétní systémové nedostatky ve správním ani soudním řízení netvrdil. Žalobci v Rumunsku nehrozí žádné mučení, vážné nebezpečí a je zde důvěra v rumunské orgány, pokud jde o dublinský systém.
32. Žalobce svým chováním dal opakovaně najevo, že není důvěryhodný. Žalobce potvrdil, že věděl, že musí mít doklad totožnosti a povolení ke vstupu a pobytu v jednotlivých zemích, ale úmyslně všude porušoval právní předpisy a hodlal v tom pokračovat. Výpovědi žalobce o těchto skutečnostech i jeho zdokumentované chování v Rumunsku byly konzistentní a nebyly v nich rozpory. Nebylo tak možné pochybovat o úmyslech žalobce jednat účelově a porušovat pravidla o vstupu a pobytu v zemích EU a dalších zemích. Byl zde proto i důvodný předpoklad, že žalobce se nevrátí dobrovolně do Rumunska, ostatně na to neměl ani peníze, ani žádnou jinou možnost, jak si zajistit návrat do Rumunska sám.
33. V době rozhodování o zajištění přitom nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly, ani je žalobce netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Žalovaná ani nebyla povinna se zabývat tím, zda žalobci v Rumunsku (případně v zemi původu) hrozí újma ve smyslu systémových nedostatků v řízení s cizinci. O Rumunsku není obecně známo, že by zde probíhaly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízeních s cizinci. Vzhledem k tomu, že o tom nebyly důvodné pochybnosti, ani žalobce ve správním řízení žádné neuvedl, nebylo povinností žalované se této otázky v rozhodnutí o zajištění věnovat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS; k Rumunsku srov. např. aktuální rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2020, č. j. 32 A 24/2020- 41).

34. K povaze systémových nedostatků je pak třeba uvést, že systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU. Ten stanoví, že „nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87). Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, aby členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu. Taková porušení žalobce v posuzované věci nenamítal a nevyšly najevo.
35. Žalovaná žalobce zajistila rozhodnutím z 25. 9. 2020 do 22. 10. 2020. Protože do tohoto data nebylo možné realizovat předání žalobce do Rumunska, bylo třeba, aby žalovaná prodloužila dobu zajištění. Prodloužení zajištění o 33 dnů, tedy do 24. 11. 2020, odpovídá lhůtě na realizaci předání žalobce do Rumunska, které zaslalo Ministerstvu vnitra 13. 10. 2020 souhlas s přijetím žalobce zpět.
36. Z obsahu rozhodnutí o prodloužení zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnilly zjištěný skutkový stav.
37. Žalovaná odůvodnila srozumitelně, náležitě a dostatečně, proč nebylo možné v případě žalobce sáhnout k mírnějšímu opatření, než je zajištění žalobce a prodloužení tohoto zajištění. Poukázala přitom na absenci finančních prostředků žalobce, která je doložena ve správním spise.
38. Žalobce pak při podání vysvětlení sám neuvedl žádné indicie v tom směru, že by mu někdo mohl finanční prostředky k zajištění obživy a bydlení zajistit. Historie pohybu žalobce od překročení hranic schengenského prostoru a jeho neochota setrvat na území Rumunska i České republiky (na jejíž území žalobce vkročil jako tranzitující cizinec v podstatě omylem, když utekl z kamionu) je dostatečně doložena ve správním spisu a zdůvodňuje logicky a přezkoumatelně úvahu žalované o nezbytnosti užití institutu zajištění za účelem předání cizince do příslušného členského státu EU.
39. Žalobce vyjádřil jednoznačně své odhodlání cestovat do Německa a neochotu vrátit se do Rumunska, což je důležitá indicie k závěru, že by se dobrovolně nepodvolil přemístění do těchto členských států EU.
40. Žalovaná zjistila skutkový stav dostatečně, žalobce se výslovně vyjádřil ke svým finančním možnostem, komunikaci s rodinou a žalovaná mu kladla relevantní standardní a doplňující dotazy, jejichž odpovědi soud podrobně citoval výše z rozhodnutí o zajištění. Pohovor tlumočila tlumočnice kurdského jazyka, se kterou žalobce souhlasil, a záznam o výsledku oba podepsali. Žalovaná nebyla povinna provádět další dokazování, protože v tomto zkráceném a zrychleném řízení to není možné bez újmy na právech žalobce, není k tomu

ze zákona povinna a žalobce měl dostatečný prostor vyjádřit se v celém správním řízení. Ostatně, žádnou konkrétní námitku ke svým finančním poměrům a komunikaci s rodinou apod. žalobce nevzněl ani v jedné z podaných žalob (proti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení zajištění).

41. Žalobce v žalobě tvrdí, že žalobu proti rozhodnutí o zajištění nepodal. Žalobce tuto žalobu podal (zastoupený jiným advokátem) a řízení je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 72 A 41/2020.
42. Vzhledem k tomu, že podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o prodloužení zajištění prvním úkonem v řízení, je vyloučeno, aby policie provedla před vydáním rozhodnutí výslech žalobce. Pohovor se žalobcem byl proveden 24. 9. 2020, žalobce měl možnost se k zajištění vyjádřit a poté už nic žalované žádnou formou nesdělil.
43. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku. Žalobce nevnesl ve správním řízení ani v žalobě do skutkového stavu zjištěného žalovanou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
44. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. listopadu 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně